

Kapitel 6

... då något oväntat dyker upp

Äntligen! Klockan är nu kvart över sex och avslutningstid med nedstängning av dator, omklädning, släcka på vårdcentralen, larma, logga ut ... tja, det tar ju också sina minuter och frågan är om hon skall hinna hem till middagen halv sju eller behöva ringa igen. Nja, Sonja chansar och snabbar sig. Måste även kolla att ingen finns kvar på vårdcentralen. Hon rusar ner i nedre delen och hojtar ”Hallååååå?”, men det verkar alldeles stilla. Lamporna släcks och äntligen framme vid larmet, beredd att sätta på det när hon kastar en sista blick ner mot korridoren. I samma ögonblick känner hon en kall vindpust dra förbi. Vad nu? Hon ser en kvinnoperson som dykt upp ingenstans ifrån och går längst ner in mot korridorens L-formade del. Hon har en klänning som går till vaden, kängor och tycks ha någon huvudbonad. Sköterskemössa? Vad har hon i handen? En ljuskälla av något slag? Sonja står som förstenad, innan hon rycker till, precis när kvinnan försvunnit in i L:ets fot. Sonja rusar nu ner förbi väntrumsdelen och fram till kröken, där korridoren slutar i en dörr till vänster in mot personalrummet och L:ets fot in till höger. Hon tänder ljuset, det är mörkt här, men givetvis helt tomt. Hon känner på dörrarna, både till rummen och den som går ut. Ingen kan ha gått ut! Hon hörde ju inga ljud som av dörrar som öppnats eller stängts! Är hon utarbetad och ser i syne? Har dagens samtal om mystifikationerna på vårdcentralen omtöcknat hennes hjärna fullständigt, eller i vart fall hennes fantasi? Konstigt förvisso men inget att göra alltför stor affär av just nu. När Sonja passerar dörren förbi sitt eget rum slår det henne att kvinnan tycktes komma ungefär härifrån, men hon känner på dörren och den är låst. Men blicken fastnar på golvet, där finns en lucka som går till de undre regionerna, avlopp och sånt, har Sonja föreställt sig i alla fall. Den går inte att öppna utan särskilda redskap men nån skulle ha kunnat ligga gömd där och sen trycka luckan uppåt ... fast det verkar ju idiotiskt! Vem skulle göra det och varför? Och vart tog vederbörande vägen sen i såna fall? Nej, det här måste vara ett fantasifoster! Eller spöken? Sonja är inte helt främmande för fenomenet, hon har haft känningar av dem på sommarhuset i Kåremåla i Småland. Men det är ju något helt annat än detta. Huset är ju gammalt förvisso men under alla åren vårdcentralen legat där så har aldrig något spöke gett sig till känna, i alla fall inte vad hon vet.

Sonja har blivit stående tankfull framför larmet men skakar av sig funderingarna och sätter på larmet och lämnar huset.

När hon cyklar hem i den mörka kvällen fladdrar tankarna som oroliga fjärlar i huvudet på henne. Allt som hänt under dagen, patienter, Mirjam, spöket, datorintrång ... Men för varje tramptag blir det allt lugnare i huvudet och när Sonja parkerar cykeln utanför huset är det bara en fråga som upptar henne. Spöket.

Sigge möter henne med glatt viftande svans och önskemål om att få bära in hennes nyckelknippa eller handskar. Tja, det är bara att kapitulera och ge honom nyckelknippan som han glatt springer in med till vardagsrummet. Sonja ropar hej-nu-är-jag-hemma-älskling till Sven som muttrar nåt från köksregionen, att störa honom under matlagningen får ske på egen risk, det vet Sonja, och kräver inget förtydligande av muttrandet. Därefter kallar hon på Sigge, att han ska komma med nyckelknippan. Det gör han och ser mycket nöjd och förväntansfull ut, jodå, matte levererar en liten godis. Så bra, matte sköter sig! Sonja klappar om honom och pussar på hans mjuka pälshuvud, mmmm, det är något med hundens doft som gör henne både glad och lugn.

Vid matbordet berättade Sonja om dagens vedermödor. Att få sätta sig vid dukat bord tillhörde livets lyx, tänkte hon varje gång hon gjorde det. Nu när hon jobbade och Sven var pensionär, fast han dagligen gick till universitetet och forskade och skrev, hade han ändå tagit på sig att ordna maten i veckorna. Det var Sonja evigt tacksam för, detta privilegium som de arbetande männen haft i alla tider kom nu henne till del, de sista åren innan pensionen. Hon andades in dofterna av kapisryllada nötfärsbiffar och ugnsstekt potatis med salvia. Därtill en krispig sallad med lite rödkål och råreven morot. Sven visste att Sonja gärna ville ha lite chutney till biffarna så till och med det hade han satt fram.

Sonja var osäker på om hon skulle säga något om kvinnogestalten. Visserligen var Sven humanist men hans inställning var mer åt det strikt naturvetenskapliga, man skulle nog kunna kalla honom positivist. Han skrattade mest åt Sonjas spökkänningar i sommarhuset och lät henne hållas mest som en eftergift åt det folkliga och att det roade grannar och gäster.

– Alltså, det var nåt märkligt som jag såg precis innan jag skulle gå hem idag ...

Sonja tog sats medan hon petade runt en kapis på tallriken. Hon spetsade den och stoppade in den i munnen och sen berättade hon om kvinnogestalten.

Sven lutade sig tillbaka i stolen. Han var allvarlig, han kände väl att Sonja var bekymrad och inte var på humör att skoja om detta.

– Ja du, det är ju inte lätt att veta vad det kan röra sig om. En riktig människa låter det ju inte som. Frågan är väl om spöket finns i ditt huvud eller i huset. Men det där som du berättade innan om Mirjam låter nog så allvarligt, det är ju helt klart inget hjärnspöke i alla fall.

Sven har naturligtvis rätt, tänkte Sonja, det är om de levande man ska bry sig. Om det nu svirrar omkring ett spöke på vårdcentralen så är det väl bara att gilla läget. Fast lite nyfiken blir man ju ändå. Byggnaden har ju en lång historia innan den blev vårdcentral. Vem vet vad för människoöden som passerat där? Människor vars själar kanske inte fått ro. Då inhystes där mentalsjuka bättre bemedlade kvinnor, som man uttryckte sig, i nuvarande vårdcentralens lokaler. Sankt Lars-området var ju ett stort mentalsjukhus med upptagningsområde i stort sett från hela Sverige. Fascinerande nog var området som ett stort jordbruk där de intagna deltog i lantlivet och odlade och skötte djur, så att sjukhuset väl i stort sett var självförsörjande vad gäller mat. I parken finns rester av märkliga och exotiska träd som en intresserad trädgårdsmästare planterade: näsduksträd, tulpanträd, ginkgo, kastanjer och många andra som Sonja inte kunde namnet på. Men en som vet mycket om området och dess historia är ju faktiskt Gustaf.

Sonja rättade upp sig så hastigt att Sven undrade vad som stod på men Sonja bara skakade på huvudet och log.

– Äsch, jag blir bara så glad av att äta en sån god middag och prata med dig!